

Stanislav Kužel
Sonáta pro pom-pom a flétnu
(ikarie 1997/01)

Ornitoptéra přilétala z východu. Vypadala jako velký čáp, snad jen s mohutnějším krkem. Nebo jako labuť? Prostě - elegance sama. Jenže nebyl čas vychutnávat krásu letu tohoto podivného křížence letadla a ptáka. Nezbyval ani zlomek sekundy k tomu, aby se unavení lidé zastavili, setřeli pot z čela a sledovali, jak černobílá křídla kontrastují s večerní okrovou oblohou.

Ve stejném okamžiku, kdy seržant zařval "Bacha, Hovado z východu!" se všichni z čety, čítající asi dvacet Rangers (seržant nás počítal jediné po boji), snažili co nejhlouběji zavrtat mezi balvany a trsy křoví.

Ornitoptéra nejistě zakroužila nad planinou, a když se zdálo, že už už odletí, složila náhle křídla a jako dravec se vrhla na kořist.

Nikdo z těch dvaceti neviděl, jak elegantně roztáhla v padesáti metrech nad povrchem blanitá křídla, jak vybrala střemhlavý let. Pokud neměli plné oči a ústa prachu, pokud necítili, jak do jejich zad buší kameny a hroudy, pak už necítili nic. Akorát já jsem čuměl, protože mi na nose seděly ochranné brýle. Měl jsem je vždy po ruce, stejně jako kapesník.

Gregory, asi poslední opravdový indián odněkud, kde se říkalo Severní Dakota, sice po ní párkrát prásknul ze svého pom-pomu, jenže i když jí ustřelil kus křídla, bylo to nanic. Stejně jí znova naroste. To se u ornitoptér neměnilo od chvíle, kdy sem vkročila první noha osadníka. Jenže shazovat kazetový bomby, to se tahle »hovada« teprve naučila. Vůbec, místní hybridi se učili příliš rychle. Alespoň na náš vkus.

"Mrcha jedna," nechal se slyšet seržant. To si ale říkal pro sebe. Na nás se vztahoval až následující povel: "Héj, dacani, neříkejte, že jste to nikdo nepřežil! Sebrat raněný a úprkem v rojnici, směr... průrva tři prsty od té »cukrové homole« ve svahu, nalevo od nás. Tam je zásobovací bunkr! Desátníku!"

Aha, to patří mně!

"Ano, pane?"

"Desátníku! S Gregem budete zametat! Jinak se na mrtvý vykašlete. Tak hněte sebou, bando líná! Máte naděláno v gatích? Jestli tu budeme ještě chvíli čučet, nebudete už mít příležitost si je vyprat! Jak nás tu načapaj další hybridi, bude tu veselo jak v Sing-Singu. Během! Williamsová, řek sem během!"

Rozběhl se ke skalám první, pom-pom v ruce, jako by držel párátko. Vyplivnul jsem šedivý písek z pusy a podíval se po indiánovi.

Vycenil na mě bílý zuby, pokrčil rameny a začal obírat výstroj z první mrtvoly. Ano, to byl úkol »zametačů«.

Brejle stejně blbě těsnily. Tak jsem se očima slzícíma od písku rozhlídnul po obloze. Žádný Hovado v dohledu...

Dvanáct lidí už dusalo udaným směrem a vleklo s sebou dva raněný. Ostatní to už měli za sebou. Obrátil jsem nejbližší mrtvolu, abych z kombinézy odtrhnul folii se »švábem«, kterej nám sloužil k identifikaci. K rozlišení od nepřítele přátelskejma jednotkama (aby nás neodpráskli dřív, než stačíme zavolat "haló") a jako vysokofrekvenční převaděč různých signálů, kódovaných povelů ze satelitů a tak vůbec. Taky vás podle něj zaměřili a občas zachránili. No prostě - šváb.

Zastavil se mi dech. Byla to Lízátko! Kombinézu měla neporušenou. Kdyby jí nekrvácela malá ranka pod pravým uchem, vypadala by jako že spí... Proč ta holka neměla přílbu, krucinál?

Zaklel jsem a musel jsem se třikrát nadechnout, abych se nerozeřval jako malej. Proč zrovna tahle holka? Proč právě Zita, která se jako jediná chovala jako normální ženská a ne jen jako drsná vojanda? I když - asi se taky vyspala se všema. Ovšem, tady, u Rangers a pár parseků od Země, se to tak nebralo. Přežil jsi? Tak se raduj... Jenže já, starej blbec, Daniel Joachim, jsem se nejraději »radoval« s ní. Byla prostě jiná. Možná jsem ji měl rád...

Kontaktnul jsem švába, než jsem ho strhnul. Nesdělil nic novýho. Měla to prostě za sebou. Tak jsem vzal její tornu a zbraň, utřel si tu blbou slzu (stejně to bylo kvůli písku) a vydal se za Gregorym, který zatím obstaral ostatní. Na pohřbívání na týhle planetě obvykle nebyl čas. Od chvíle, kdy padla naše základna Point Two, jsme jenom zdrhali. Ale pak jsem se zastavil, rozhlédl se opět po obloze a okolí a zase se vrátil.

Ne, Lízátko jsem nemohl nechat jen tak. Opravdu to byla moje nejmilejší holka v četě. Vyndal jsem z její polní atombordel, rozříznul v půlce a přehodil ho přes ni jako stan.

Okraje jsem rychle zatížil kameny a pak jsem se pokřižoval. Snad podruhy v životě. Pánbůh na mě kašlal, a tak mi většinou byl ukradenej. Jenže Lízátko mi ukradený nebylo. Alespoň ne na týhle planetě. A tak jsem se s ní takhle rozloučil.

Dakota byl frajer. Počkal na mne za jedním balvanem, vyplivnul žvýkačku a žoviálně prohodil: "Tak jste si porval, desátníku?"

"Jo," udělal jsem ze sebe cynika, "v posteli to s ní šlo." Vyplivnul jsem chuchvalec hlenu a písku a zeptal se: "Kdo ještě?"

"Peters, Nowotny a... a Malejová."

"Do hajzlu, Mašina taky?"

"Jo, už se s ní nepomuchláme, desátníku."

Pohodil jsem hlavou: "Tak klusem, Dakoto, ať je najdem!"

"Mám je v merku. Jako ohař. Žížala je jako vždycky poslední. Hned ji dohoníme."

Vyrazili jsme. Po deseti krocích se asi patnáct metrů před nás něco zapíchlo jako kopí a mrskalo to sebou jako špageta v průvanu. Automaticky jsem to do Slepejše napral z pom-pomu, místo abych ho přefíknul laserem. Tlaková vlna s námi zamávala, šutry zahvízdaly kolem hlavy.

"To bylo vo chlup, desátnickej," řekl familiérně Dakota a bez mrknutí oka vyrazil klusem k Cukrové homoli. Já jsem se musel zhluboka nadechnout, než jsem se srovnal a vyběhnul za ním.

Bunkr jsme našli celkem snadno. A ještě jsme Williamsovou táhli s sebou. Jako vždy, nemohla popadnout dech. Měli ji evakuovat. Po průstřelu plic bylo dechání v týhle atmosféře o něco »ostřejší« než na Zemi, vždycky na draka. A při takovém fofru jako teď teprve.

Nebo včera, nebo jindy, to je fuk - když vám za zadkem někdo střílí a nevíte, do který půlky to dřív koupíte, tak koukáte zmizet. V podstatě jsme zdrhali už tejden. A přesuny přes volný prostory - ty byly zásadně klusem. Potom, co se nám Hovada trefila do vznášedla, nás seržant Rogers honil jako v Sing-Singu. Prostě galeje. To už by asi byl ten Sing-Sing lepší. Nevím, jestli si tam náhodou seržant něco neodseděl, než se nechal nalejt k Černejm baretům. Teda jako - k Rangers. Ksicht na to má. A hlasivky taky. Já teda ne. Nevím, proč mi dali frčku.

Vlezli jsme úzkou šachtou do bunkru, vestavěného do skály.

Dakota za námi zabouchnul pancéřovej poklop. Už tu svítily nouzovky a další ocelové dveře nám otevřel Číňan.

"To je dost, že se hrabete! Seržant řádí jako pominutej, kde se flákáte," řekl svou měkkou angličtinou.

Usmíval se při tom blbě, jak uměj jen Číňani. Ale Tien-Lua mám rád. Vypadá jak párátka, ale kam se jen na něj hrabeme v kung-fu! A hlavně, pořád s sebou tahá ten pitoměj čínskej meč s čepelí, která se rozšiřuje od jílce nahoru. To by jeden nevěřil, k čemu je na cizí planetě taková kudla ke všemu dobrá! Dokáže s ní rozsekat Slepejše na deset kusů rychleji, než vytáhnete pom-pom.

Vlezli jsme dovnitř a do plic se mi zařízla směs zatuchliny a zahuleného vzduchu. Všichni dacani i ty holky, který se oblékly do uniforem jen proto, že u Rangers se válení s kdekým bralo jako posilování morálky mužstva, popadali na zem či lavice a bafali trávu. Seržant se právě snažil vyznat v ovládacím pultu, aby spustil ventilaci. Mužstvo na něj zvysoka kašlalo. Potřebovalo svou dávku...

"Do Sing-Singu s vámi, Danny, kde se s tou Rudou kůží flákáte?"

"To jste chtěli ulovit Hovado, nebo co?"

"Ne, pane."

"Víte alespoň, jak kdo zařval?"

"Ano, pane!"

"Nowotnymu to utrhlo hlavu, pane," řekl Dakota. "Malejový to rozervalo břicho..."

"Vás jsem se neptal, vojíne!" řval*dál vztekle seržant.

"Lízátko koupila jen malou díрку do hlavy. Asi jí spadla přílba," meldoval jsem raději já.

"Do pytle! Lízátko taky?"

To byl od seržanta přímo výlev citů.

"Peters..."

"Tomu to urvalo čelist," dokončil Dakota za mě.

"Sakra, čtyři lidi! Na takhle zdecimovanou jednotku se v Grand Point zvysoka vykašlou!" Otřel si rukávem čelo a vysmrkal se. Asi to byl taky jen člověk.

"Desátníku, potřebuju sounder. Jinak nezeměřím Grand Point. Tady to zařízení je z roku raz dva."

"Ano, pane," řekl jsem a v tu chvíli jsem ztuhnul. Brašnu se sounderem (vysokofrekvenční limitátor frekvencí) jsem na rameni neměl. Nejistě jsem se podíval na podlahu, kam jsem hodil Zitiny věci. Jasně, nebyla tam.

"Promiňte pane, nechal jsem ho asi venku."

"Cóóžeeé?" zarval seržant tak děsně, že i ty mrtvolky, nasávající marjánu, zvedly hlavy. Zrudnul a na krku mu naběhly žily:

"On ho nechal venku! Vy se opovažujete? Já vás okamžitě degraduju, v lepším případě z vás udělám terč pro Hovada, jestli tu do deseti minut nebudete se sounderem! Sing-Sing je pro vás málo, vojíne! Tak makám, vojíne Joachime, makám!"

"Pane, dovolte mi odejít!"

"Vy jste tady ještě?"

Otočil jsem se a jen tak, s pom-pomem v ruce, vyrazil k východu. Vzteky bez sebe za svou blbost, za to, že zase musím nasazovat kejhák, když ostatní seděj v teple, jsem chtěl přibouchnout poklop. Málem jsem rozbil hlavu indiánovi.

"Kam lezeš, Dakoto?"

"Za vámi, desátníku. Ve dvou se to líp táhne, ne? Dva pom-pomy jsou víc než jeden, ne?"

"To jo."

Planinu jsme přeběhli za pár nanosekund. Brašna se sounderem ležela tam, kde jsem ji položil, když jsem dělal Lízátku mohylu. Jenže Lízátka tam už nebyla. Tedy...

"Panebože! Dakoto, vidíš to co já?"

"Co myslíte, pane?"

"Je tu jen atombordel zatíženěj šutrma! A co pod ním?"

Strhnul jsem bodákem ten protiradiační hábit, který splaskle ležel na místě, kde jsem přikryl Zitu. Nic. Jen písek. Jen písek, na kterém bylo vidět obrysy pokrouceného těla, prostě - obtisk...

"Bacha, pane! To pracuje!"

Dakota mne strhnul od »hrobu«, nad kterým jsem se nakláněl. Taky jsem to zahlédl a polilo mě horko. Ten obtisk - to nebyl obrys vytlačený do měkkého písku těžkým tělem. Ne. Tam vznikala nějaká struktura... Ten písek pracoval!

Odhodil jsem atombordel a chytnul oběma rukama pom-pom. Viděl jsem, jak Dakota zezelenal a udělal dva kroky vzad. Z písku se zvedala skleněná lebka. Do prázdných důlků náhle vskočily dvě zelené oči, pak se potáhla kůži a usmála se.

Ano, neměla vlasy, ale byla to Zita! Pro Kristovy rány! Ustoupil jsem další dva kroky a zamířil pom-pom, když jsem automaticky přehodil páčku na laser.

Lebce dorůstal krk a rašily vlasy. Na těle písek ještě pracoval.

"Nestřílejte ještě, pane," řekl chvějícím se hlasem Dakota. "Je to úděsný, ale... Co, co když takhle vznikaj Oni?"

"Hybridi?"

"Jo."

Panebože! Objalo mě zlé tušení.

"Co ty ostatní, Dakoto?"

Pokrčil rameny: "Zatím nic. Třeba jsou moc rozstřílený!"

Lebka sebou náhle zacukala, jako by se chtěla vztyčit i se svým nehotovým tělem. Ano, byla to její lebka. Tedy - hlava. Usmála se a řekla svým tichým hlasem:

"Danny? Zahraj mi na flétnu, Danny. Zahraj mi tu naši melodii..."

"Nééé!" zařval jsem a začal utíkat. Utíkal jsem jak šílený a dopadl až na studený ocelový poklop pod skalním příkrovem. Vedle mne dopadlo něco jiného. Málem jsem to zastřelil.

Byl to Dakota. Zpocený a třesoucí se Dakota.

"Za... zabils ji?" vypáčil jsem ze sebe přes nateklý jazyk.

Zavrtěl hlavou: "Nee... Nešlo to. Desátníku - byla to přeci - Lízátko..."

"To, to už nebyla, to už není Lízátko! To... to byl hybrid, ksakru!"

"Tak proč ne vy, desátníku? Proč ne vy?"

Mlčel jsem.

"Tak vidíte..."

Chvilí jsme sípavě dýchali a pak jsem teprve stisknul signální tlačítko na poklopu.

"Hele, desátnicej, zůstane to mezi námi, jo?"

"Souhlas, Gregu. Zůstane. Nemáme se čím chlubit. Měli, měli jsme TO oddělat!"

Poklop cvaknul a my jsme ho otevřeli.

"Tak to sem navalte, desátnickej," byl jsem zase povýšen. Seržant po nás blejsknul očima. Všimnul si, jak jsme zchvácený. Ale ani necekнул.

Svalili jsme se s Dakotou do kouta a snažili se dát dohromady. Jenže jsem pořád viděl tu skleněnou lebku, jak zase obrůstá kůží a vlasama a slyšel jsem, jak to mluví jejím hlasem.

"Co je?" vyjeknul jsem, když do mě Dakota šťouchnul loktem.

"Hele, dejte si čouda, desátnickej. Alespoň dneska. Bez trávy se hned tak nevzpamatujete. Fakt, dneska vám pomůže!"

Podal mi jednu pečlivě ubalenou. Měl jsem růžové sny. O Lízátku. Milovali jsme se... Ale potom ze mě její skleněné zuby začaly rvát kombinézu. Řval jsem a oháněl se rukama. Byla těžká, hrozně těžká, a nemohl jsem ji ze sebe odvalit. Pak mě její mohutná ruka udeřila do tváře.

"Ty děvko!" zařval jsem.

"Konečně, už se probral," slyšel jsem Dakotu. "Díky, seržante, nějak přebral. Není zvyklej, víte? Sám bych ho nezvládnul, viděl jste to!"

V bunkru bylo šero a skoro všichni chrápali, V nose mě štípal pach zpocených a nemytých těl. Z protějšího rohu se ozývaly milostné vzdechy. A na mně seděl místo Lízátka seržant a svou levou prackou mi držel ruce. Pravičku měl napřaženou k další ráně. Dakota se odporně šklebil.

"To Lízátko ho nějak sebralo, co, rudochu?"

"Jasně, šéfe," dovolil si Dakota děsnou familiernost k seržantovi. "A vás ne?"

"Táhněte všichni do hajzlu, dacani. I s touhle podělanou válkou," utrhнул se seržant a než ze mě slez, poplácal mě přátelsky (až mi z toho zabrněly zuby) po tvářích.

"Už ti je dobře, štěně? Tak fajn!"

"Když se zvednete, tak se snad budu moct i nadejchnout," zasípal jsem a zatřásl hlavou, aby se mi v ní konečně rozsvítilo.

"Nemůžete zalízt někam vedle, když to potřebujete hned teď?" slyšel jsem ho komentovat výkony těch dvou tam naproti.

To, že jsem podle vzdechů rozkoše poznal Gwen, mne ujistilo, že jsem zase v pořádku.

Ani nevím, jak jsem se ocitnul na pryčně v šatně s Mary-Lou. Prý - na Lízátko už nemysli, utěšovala mě. Snažil jsem se.

* * *

Ráno se naše zdecimovaná jednotka dala za patřičného řevu seržanta zase do kupy. Moje družstvo (tedy, to co z něj zbylo),

vyfasovalo výlet po bunkru. Nebyl zase tak malý, alespoň podle té fólie, co nám strčil Rogers. Desátník Gunnová to vyžrala líp - podrobný průzkum okolí v okruhu dvou kiláků. Teda čistej vzduch. Ale nezáviděl jsem jí. Navíc Ann byla na tyhle věci dobrá a palebný sektory měla v malíčku.

Podle plánu měl bunkr i zamaskovaný střílny s nějakýma bouchačkama. Já je měl s Dakotou a s Mary-Lou oživit zevnitř. A taky najít skladiště jídla a výzbroje.

Bylo to fajn bludiště. Neznat kódy, který jsme měli napsaný na fólii pro každý dveře či poklop, automaty by nás rozsekaly na cucky. Naštěstí všechny byly v pořádku a reagovaly na signály tak, jak měly. Až na jeden. Dakota to na svý signálce zjistil hned, ještě když jsme byli krytý za rohem. Problém byl v tom, že se mohlo zapnout i samodestrukční zařízení, a pohřbít nejen nás, ale i vlastní skladiště. A za těma vratama bylo jídlo a medicus.

Jen jsem udělal tu starodávnou fintu s tím, že jsem na bodle pom-pomu vystrčil rezavěj ešus, co se tu v chodbě válel, a spustilo to kravál, že by to slyšeli i v Sing-Singu. Z hrnce pochopitelně nezbylo nic. Pak jsme spustili dejcháče a zaklapli helmy, protože »švábi« hlásily plyn.

"Plynový poplach, seržante!" oznámil jsem Rogersovi. "Blbne hlídač u sekce 6! Netušíme, kam se ten smrad až může dostat. Sekce 5 a 4 jsme sice uzavřeli, ale není jasný, jak to tu po těch letech těsní."

"Doufám, že ti nemusím jít šeptat do ouška, co s tím máte dělat, desátníku!"

"Stačíme na to sami, seržante!"

"To sem opravdu rád. Koukejte makat, ať to dlouho nesmrdí! Zapínám kolem šestky ventilaci na plný pecky!"

"Díky, pane!"

"Co s tím, desátníku? Nemůžu se ani vysmrkat!" konstatovala věčně Mary-Lou.

"Už si zase od někoho chytla sennou rýmu?" uchechtnul se Dakota.

"Desátníku, vrátím se do »čtyřky«, je tam plastická trhavina. Něco mě napadlo."

Pokývnul jsem hlavou. Co jinýho mi zbývalo, když má hlava nápady právě nehýřila. V kapse jsem měl jen jeden kumulativní granát, jenže hodit ho na správný místo zpoza rohu, to je umění. A na takový vrata stačit nemusí. Deset čísel legovaný oceli, to je horší než obrněnec.

Stejně ale přišel vhod. Dakota ho zabalil do plastický trhaviny a jako v kuželníku dokutálel tu hračku s vytaženou rozbuškou až na místo.

Chvilí jsme pak na sebe ani neviděli. Loupalo to beton i nad našima hlavama. Zaječela siréna, ale švihnutí laserem ji uklidnilo. Když

se prach trochu usadil a my jsme si posvítili na tu díru, zjistili jsme, že polovina vrat je vražena dovnitř a že kulomet střílí dál.

"Do prdele," řekla něžně Mary-Lou.

Pak se to stalo. Nejdříve jsme zaregistrovali, že kulomet zmlknul. Přes signálku jsem zjistil, že je odpojený od systémů.

Troufnul jsem si trochu vystrčit hlavu a měl jsem dojem, že se mi to zdá. Těch deset centů oceli se náhle zkroutilo v obrovským žáru a vytvořilo bublinu, která se formovala do nových vrat. Ty se pak zabouchly, otevřely a zase zabouchly.

Mimoděk jsem na operátoru signálky stisknul povelové tlačítko pro sekci 6. Stal se zázrak! Pancéřová vrata se otevřela.

"Vidíte to co já?" vydechnul jsem.

"Jo," řekl Dakota a už byl dvěma přískoky u stěny dveří.

"Mary, jisti nás," vyštěkl jsem a pádil za Gregem. Ale to už ve dveřích stála nějaká postava. Dakotova to nebyla. A já jsem byl dobrý cíl jak pro Mary-Lou, tak pro ni. Přilepil jsem se ke stěně. Těsně před tím začala Mary-Lou vřeštět, protože to uviděla dřív než my.

"Ježíši Kriste!" dovolával jsem se Spasitele a prst na spoušti se mi rozklepal. Stála tam totiž - Lízátko!

Nohy se pode mnou podlomily a musel jsem se pořádně opřít. Dakota už byl v pokleku a mířil na ni pom-pomem.

"Desátníku..." chrčel, "mám?"

Zavrtěl jsem hlavou. Což neviděla Mary-Lou. Ještě štěstí, že přehodila páčku na laser. Tedy pro nás. Pro ni to měl být poslední výstřel. Od té postavy se paprsek odrazil jak od odražeče a vrátil se zpět. Ani jsem se nesnažil ohlídnout, co to s ní udělalo.

Ten hybrid, co vypadal jako Lízátko, odstoupil o krok a usmál se. Napadlo mě, že je bez skafíku či decháče a sarin jí vůbec neuškodil. Přitom po něm tady chápalo naprosto všechno.

"Lízátko, co chceš?" zachrčel jsem do komunikátoru. "Vždyť jsi mrtvá! Co tu proboha děláš?"

"Zahraj mi na flétnu, Danny. Prosím..." řekla a zase se usmála. "Přijď ven s flétnou a zahraj mi." Pak se rozplynula.

"Do pytle," oddechnul si Dakota. "Proč nás chodí strašit? Tedy - co mě, ale vás, desátníku! Vy jste ji měl přece rád?"

"Asi právě proto."

"Tak sakra, pomůže mi někdo na nohy?" ozvala se k mému zděšení Mary-Lou.

"Vona žije!" vyděsil se Dakota snad víc než já.

"Jo, vám se to snad nelíbí? Akorát mám přivařenej pom-pom k rukavicím. Tak se nemůžu zvednout, vy mamlasové."

Rázem jsme u ní byli oba. Jen se oklepala a když jsme ji strhli termické rukavice a odloupli je od pom-pomu, nevinně se zeptala: "Co to bylo za příšeru v těch dveřích?"

"Nevím," pokrčil jsem rameny. "Ty snad jo? Hned jsme to vypařili... Asi nějaký andy!"

"Tady přece nemaj co dělat. V seznamu nejsou! Fuj, to byl šok. Jenže jak jsem vypálila, tak to se mnou švihlo a víc nic nevím. Stejně máte kliku, že jsem vás kryla já a ne třeba Žížala."

"Jo, bylas perfektní. Díky, zachránila jsi nám kejhák," uculil se Dakota.

"Tak jdem vyrabovat sklad, ne?" řekl jsem jásavě, snad až nepřirozeně jásavě, protože jsem chtěl zakrýt, jak se mi ulevilo, že Mary-Lou nepoznala Lízátko.

"Co se s tím tak patláte, bando neschopná?" ozval se nám na velitelský frekvenci seržantův milej hlas. "To už se tam nalezváte špiritusem?"

"Ne, pane!"

"Že nepodáte hlášení, že sekce 6 padla? Mně to tu bliká zeleně už pět minut."

"Sekce 6 přístupná, pane. Měli jsme tu menší problém, pane," meldoval jsem. "Nějaký podělanej andy nám tu připravil slavnostní přijetí. Už je odpařenej!"

"Andy?" Chvilí bylo ticho. Pak následoval řev, že jsem automaticky nařizoval snížení hlasitosti poslechu. "Sakra, jaký andy? Co to je za blbost, Joachime? Tady o něm není ani zmínka! Kde by se tu vzali androidi? To mi, chlapi, nehraje! Ty jsou přece jen na Grand Point!"

"Zblbnul, pane, a zatoulal se sem. Nebo ho tu někdo zapomněl!" kalil vodu Dakota.

"Dobře. Pak to probereme. Až zjistíte, kde jsou kvéry a munice a taky jestli jsou funkční střílny. Makejte jako v Sing-Singu, ať to máme za sebou!"

"Ano, pane," dostal jsem ze sebe a nic hloupějšího už mě nenapadlo.

Za dopoledne jsme pak to bludiště ve skále zvládli. I s exkurzí pro seržanta a zbytek čety. Rogers určil hlídky u všech třech střílen, vybavených dvouhlavňovými pom-pomy ráže 56 milimetrů (my nosili "jen" dvacítky s trhavým a kumulativním střelivem), spřaženými s těžkými lasery. Dvě tyhle hračky mířily na planinu odkud jsme přitáhli, ale fakt je, že z venku je Anka Kulomet objevila jen za pomoci detektoru. Okem nebylo vidět nic. Třetí koukala svejma šestapadesátkama do kaňonu, který byl jedinou přístupovou - nebo taky ústupovou cestou - do skal a kopců za námi.

Dostali jsme všichni dobře najíst, v tomto smyslu byl bunkr vybaven snad pro pluk. Medicus dal dohromady zraněný. Každý jsme si taky vybrali těžkou bojovou kombinézu, aby nám sedla na tělo, a pak jsme nafasovali munici, až jsme se prohýbali. Největší nadšení celý čety způsobil nález dvou skládacích vznášedel a tří paragliderů. Znamenalo to, že se na Grand Point, tedy na GP, jak jsme říkali, nepovlečeme jen pěšmo. Nález jsme zapili uleželým pivem z plechovek, kterých tu nějaký blázen uskladnil celý tři palety. Teprve pak nás seržant nahnal do koupelen, abychom ze sebe smyli tu tejdenní špínu. Byla to úleva, co vám mám povídat.

* * *

Jenže jsem se moc dlouho neradoval. Když si Sing-Sing vzal čistý prádlo a maskáče, vzal si do prádla nás s Mary-Lou a Dakotou. Tedy, neřval. Šel na to diplomaticky. Svou štábní cimru, kde byla i všechna hejblata pro ovládání bunkru, si dovybavil kartonem whisky a nabídnul nám skleničku. Tušili jsme, že ta naše story s andym mu nejde pod vousy. Bylo nám s Dakotou jasný, že slabým místem jsou dveře, který byly zase celý, i když jsme je vyhodili do luftu... S tím, že andy nejdříve pancíř opravil, otevřel dveře a pak nás napadnul, jsme nemohli dlouho vystačit. Jenže, co si vymyslet, abychom nemuseli vykládat o »hybridnírn« Lízátku? Bylo to fakt na hlavu.

Jasně, že šlápla do lejna zrovna Mary-Lou. My s Dakotou jsme byli domluvený, ale Jehňátko se ještě šplouchala ve sprše, když my už seděli u seržanta. Ten trůnil v jediném křesle, co se našlo v tyhle skalní díře a vychutnával svou dýmku, nacpanou po dlouhých dnech opravdickým tabákem. Nechal nás cucat neředitýho vizoura a vedl řeči, jako že nás to všechny pořádně sebralo. Když se konečně u své sklenky usadila Mary-Lou, usmál se jako měsíček po obědě a vybafnul:

"A teď, dacani, s pravdou ven, jinak vám tu z toho bunkru udělám skutečnej Sing-Sing. Co se stalo tam u vchodu do Šestky? Co to bylo za andyho?"

Mlčeli jsme.

"Dobrá, desátníku. Pořád ještě jste šarže. Ale můžete taky stát bez proužků před tribunálem. Mám k vám jednu zásadní otázku: Jak to, že jsou dveře zase celý, když jste je odpálili granátem v plastiku?" A mířil svou dýmkou na mne.

Opakoval jsem rozšířenou verzi hlášení.

"To je všechno, Danny?" zeptal se potichu, ale důrazně, což bylo daleko horší, než kdyby řval.

"No, jestli k tomu chce někdo něco dodat..." udělal jsem první chybu. Kejvnul jsem totiž na Dakotu, ale než se nadechnul, Jehně to ze sebe vysypalo.

"Teda, je to tak, jak říká desátník," pohodila vlasy, který si dovolila nepříkrýt síťkou. "Ale než jsem po tom andym, nebo co to bylo, vystřelila, tak mě něco trklo do očí. Pořád jsem přemejšlela, i teď, ve sprše, co to bylo. Když mi to vrátilo úder a připeklo ruce k pom-pomu, ztratila jsem na chvíli vědomí... Ale něco jako v mlze jsem registrovala a... nevím, asi je to blbost, já, no, chtěla jsem se nejdřív svěřit tady Dannymu, tedy, desátníkovi, ale myslel by si, že jsem cvok a tak."

"Tak ven s tím, Holmová," zařval najednou seržant, že jsme sebou trhli všichni.

"Já nevím, pane, budete mě mít za cvoka, ale ten andráš mi připomněl Lízátko. Eéé, svobodníka Hucklyovou..."

"Cože?" zavrčel Rogers jako hladový tygr.

A bylo to venku. Podívali jsme se s Dakotou po sobě a on jen pokrčil rameny. Jasně, podcenili jsme ji. Mysleli jsme, že je bradou vzhůru a volně jsme se dohadovali, jestli Lízátko odpravit, nebo ne. Jí se to nějak spojilo...

Mary-Lou sice znejistěla, podívala se na nás, ale znova pípla: "No, vypadalo to jako Zita... Ten andráš měl blondatý vlasy na ramena, jako je nosila ona. Fakt! Vy jste si toho nevšimli, kluci?" Znělo to téměř prosebně.

"Mělas vlčí mlhu, Holmová," procedil skrze zuby Dakota.

"To je tím energetickým šokem," dodal jsem jakoby věčně. "Nevím, jak jsi to bez úrazu absorbovala, ale já bych určitě viděl všechny svatý i se svatozáří. Natož blondatý Lízátko!"

"Právě, Danny," mlela ale dál, "to mně taky došlo - jak je možný, že jsem celá? A tak jsem si to dala dohromady. Kdyby to byl bojovej andy se směrovým odražečem, upekla bych se raz dva. Ale třeba to byl nějaký prelud, já nevím, ale když mě to nezabilo, tak to mohla udělat jen Lízátko! Že jo? Proč by nás zabíjela?"

"A proč ne?" vyštěknul seržant.

"Ach, kde jen jsi, Manitou?" zaúpěl Dakota. "Kde by se tam vzala Lízátko! Mary-Lou, probud' se! To byl zblblej andy a asi se mu blejskala do zlata pleška, no!"

"Ne," zatvrdila se náhle. "Já to teď vidím jasně, už se mi ta mlha rozplynula. Byla to Lízátko a chtěla po tobě zahrát na flétnu! Tak je to!"

Asi jsem zblednul a na čele mi vyrazil pot. Seržant se jen pátravě díval z jednoho na druhého.

"Máš myšky, Jehně," procedil skrze zuby Dakota.

"Seržante, pošlete ji pryč, ví houby. Až vypadne, tak..."

Pokrčil rameny a podíval se na mne.

Přikývnul jsem.

"Desátníku?"

"Ano, pane?"

"Souhlasíte s Dakotou?"

"Ano, pane!" Co mi ostatně zbývalo, že?

"Tak, Jehně, pro tebe slyšení skončilo. Asi jsi opravdu v šoku. Dopij si toho panáka a běž se z toho vyspat. My si s chapci ještě popovídáme, co?"

Mary-Lou do sebe kopla zbytek zlatý tekutiny, sklapla podpatky a vypadla. Ne že by se mi ulevilo. Teď teprve přijde ta správná masáž!

Taky, že jo.

"Tak abyste věděli, dacani," lichotil nám seržant, "opravdu nejsem blbej. Tady na monitoru se mi ukázalo, že tam něco je. Ale analyzátor nepotvrdil, že to je andy. Bylo to něco jinýho. Nějaká podivná struktura. Krystaly a živý buňky dohromady."

Udělal dramatickou pauzu a pak vyplivnul: "Hybrid! Takže to vybalte! Protože jestli se můžou dostat dovnitř v její podobě, tak nás nevochrání ani deset velkorážnejch laserů. Je to jasný, vy tupci?"

Na konci proslovu už zase řval. "Kašlu na to, jestli to byla Lízátka nebo ne. Chci vědět, co to bylo a kde se to tam vzalo!"

Podíval jsem se na Dakotu a ten jen pokrčil rameny.

"Byla to Lízátka a nebyla," kápnul jsem božskou a Dakota si oddechnul, že to musel slyšet i ten jeho Manitou. A pak jsme do detailu vyprávěli, co jsme zažili od chvíle, když jsme se vraceli pro sounder. I proč jsme drželi hubu.

Seržant poslouchal a bafal z dýmky. Ale nevypadal, že by nás chtěl poslat do Sing-Singu. Když jsme skončili, hodil do sebe panáka, nalil si novýho a na tři prsty taky nám, což mě mírně překvapilo. Pak se zeptal:

"A proč chce, abys jí zahrál na flétnu? Ty na to umíš?"

"Kdysi jsem na ni hrál. Vyprávěl jsem jí o tom. Pořád chtěla, abych si udělal flétničku a zahrál jí. Jenže nebyl na to čas. Tak mě teď chodí strašit, no. A nebo jsem šibnutej. Nevím..."

"Ona tě nechodí strašit. Je hybrid. Měla by tě při první příležitosti odpravit. Rozumíš? Tebe, Dakotu, mě! Hybridi s námi vedou válku. Válku, chlapi - a dávají nám na prdel! A je úplně jedno, jak vypadají - jestli jako »Hroši« nebo jako krásná ženská. Jenže teď, z ničeho nic, tu bude procházet zdmi nějaký Lízátka a prosit tě, abys hrál na flétnu. Blbost! V tom něco je. Něco skrytýho! Tahle svinská planeta na nás něco zase chystá. Lidský hybridi... Novinka, co? A jak padnul Point Four? Co? Jenže tenkrát si velení myslelo, že se nějakí hominidní hybridi převlíkli za ztracené muže! Stejně tak naši »padlí« dobyli Point Seven. Spolu s Psími vojáky vyvraždili osadníky v Duke City. Do dneška jsme ale nevěděli, kde se berou. Jak vznikají naše kopie. Teď to víme, ne? Ale

proto, že je to naše milé Lízátko, tak necháme hybridy volně se potulovat po našem bunkru! Idioti! Jste idioti a jestli se to bude opakovat, tak vás postavím ke zdi!"

Dlouhý proslov seržanta vyčerpával. Dal si pořádného loka a díval se chvíli do prázdna. Využil jsem toho.

"Jenomže, pane, kdyby nás chtěli tady oddělat, tak už jsme všichni bradou vzhůru, když umí procházet zdi, ne? A neposílali by Lízátko, aby škemrala o flétnu..."

"Právě! To je to, co mě mate a proč už nespíte s kulkou v hlavě, dacani!" vysvětlil nám mile seržant. "Něco na nás šijou, a mě děsně štve, že nevím, vo co jde. Flétna... Zahraj mi, Danny, zahraj..." pitvořil se. "Na pom-pom bych jí zahrál! Jenomže..."

Odmlčel se a dolil sobě i nám.

"Ta flétna, to je jen symbol. Lákadlo. K něčemu tě, desátnickej, potřebujou. Možná nás taky, když nás už nevykouřili. Jasný? Takže teď budem spolu přemejšlet, co to znamená. Chlastu máme dost, aby nám to přemejšlení šlo..."

Oddechнули jsme si, že to muselo být slyšet až v tom Sing-Singu. A namazali jsme se všichni, i seržant. Jen jsem měl obavu, aby se naše ujednání nevykouřilo z mé hlavy i s whisky.

* * *

Nevykouřilo. Alespoň ne seržantovi. Dostal jsem speciální bojovej úkol - vyrobit flétnu. Nebo něco, co by se tomu podobalo a co by vyluzovalo podobný zvuky. Jenomže - najdete ve skalách kus dřeva, ze kterého by šlo něco takovýho vydlabat! Tři dny jsme s Dakotou bloumali po okolí, ale z toho křoví, co tu rostlo, bych nevyrobil ani písťalku. Už jsem došel k závěru, že to všechno vlastně je velká ptákovina, dokonce jsem se snažil seržantovi ten nápad vymluvit, ale ten, jak si vzal něco do hlavy, byl jako mezek.

A tak jsme postupně rozšiřovali rádius svých denodenních výletů, když čtvrtýho dne k večeru jsme v jednom d'olíku porostlým trávou, asi čtyři kiláky od bunkru, narazili na černýho chlapíka, kterej už málem vypustil duši. Když jsme do něj vpravili trochu vody, mával rukama a chrčel:

"Tam, tam, zachraňte Jordána a Joan, zachraňte je...." A furt dokola. Vyrázili jsme rychle směrem, kterým černoch ukazoval, vzhůru mezi skalami. Po čtvrt hodině mě Dakota zarazil s prstem na rtech:

"Pššt, desátníku, neslyšíte nic?"

"Co?" zašeptal jsem a snažil se popadnout dech.

Chvíli jsme stáli a přikrčeni se rozhlíželi. Pak mi zavadila o ucho tklivá melodie. Kolísala, chvílemi se ztrácela, ale někdo tady hrál - na

flétnu. Ano, na flétnu! Vzalo mě to tak, až jsem asi zblednul, protože Dakota vyhrknul:

"Není vám něco?"

Zavrtěl jsem hlavou a zašeptal: "Gregu, tohle je flétna. Flétna, rozumíš?"

Pro změnu zase zapomněl zavřít pusu on.

Vzpamatoval jsem se a mávl rukou kupředu. "Jdeme! Opatrně! Třeba je to Lízátko..."

Scéna, kterou jsme po chvíli plazení uviděli, byla jako vystřižená z příručky »Kontakty s ETI«, hlava III. - »Hudbou k přátelství«. Dvě postavy v orvaných turistických kombinézách seděly, opírajíce se o sebe zády, na fleku trávy mezi balvany a jedna z nich hrála jako v tranzu na flétnu. Dvacet metrů od nich seděla smečka Psích vojáků na zadních a jejich čumáky, který se co chvíli mohly změnit v dvouhlavňovej kulomet, kroužily vzduchem jako kobry, oblbý indickým pištcem. Tak, jak ta ženská pohybovala flétnou do rytmu melodie. Napadlo mě, že sním.

Dakota na tom byl podobně. Vyjevenýma očima sledoval to nevídané divadlo, kdy pět těch zrádnejch pejsků, který nám naháněli hrůzu, klidně sedí a je hypnotizováno hrou na flétnu.

"Do háje," ulevil si a odjistil granát. Než jsem stačil cokoliv říct, rozmetl tři Psí vojáky, srazil ty dva k zemi a mně nezbylo nic jinýho, než stisknout spoušť pom-pomu dřív, než si to zbývající dva psi rozmyslí a pustí to do nás.

"Fajn, Dakoto, už můžeš vstát. Je po nich! Seber toho chlapa a mazej k tomu černýmu. Já volám základnu, aby přišli i s nosítky."

Indián si oprášil kombinézu a pak zatřásl tíhl chlapíkem.

"Hej, vy jste Jordán? Můžete vstát a jít?"

Muž se posadil, snažil se ze sebe dostat pár slov. Zablábolil jen několik nesrozumitelných slabik a padnul na zem. Taky odpověď. Dakota pokrčil rameny, hodil si ho přes záda

"Tu, tu flétnu, prosím. Zachránila nám ž... život!"

"Myslíte?"

"Nemyslím. Víím to. Tu flétnu, prosím!" řekla už bez zakoktání.

"Taky jsem na ni hrál. Třeba to zase zkusím, víte? Ale teď musíme prchat, protože pochybuji, že po tom masakru, který jsme tu spáchali, by pejsci ještě na nějakou melodii skočili. Podejte mi ruku a ten tlumok! Pomohu vám."

"Děkuji. Jsem zvyklá si pomáhat sama."

Ale tělo ji zradilo. Udělala dva, tři kroky a zavravorala. Kdybych ji nezachytil, upadla by znovu.

"Díky," zavrčela. "Vemte, prosím, ten profesorův batoh. Já si svůj ponesu. Jsou tam důležité výsledky výzkumů. Třeba budou zajímat vaše nadřízené, seržante."

"Pouhý desátník, madam," ušklíbnul jsem se. "Nesednete si ještě na chvíli? Zavolám základnu."

Tentokrát poslechla.

Rogers řval do sluchátek jak pominutý a výrazy jako "zasraný civilové" opravdu nešetřil. Jeho tón se změnil v okamžiku, kdy jsem se dostal k flétně. A k jejím účinkům.

"Dobrá práce," řekl mi poprvé, co se známe. "Hned tam jsme! Kde se to vlastně flákáte, Joachime?"

Popsal jsem mu terén.

"Dobrá, už vás lokalizuju. Pokud to půjde, postupujte úžlabinou směrem k bunkru. Konec! Četóó...!" zaslechl jsem ještě. Pak vypnul vysílač.

Dvě pořádné torny na zádech, pom-pom v pravé a tu ženskou opřenou o levou paži jsem se dovlekl k Dakotovi, kterej už ošetřoval černocho. Jedinej z nich byl vážně zraněnej. Měl zanedbanej průstřel levýho ramene, rána byla zanícená a hnisala. Jordán, nebo jak se jmenoval ten profesor, ležel hlavou opřený o balvan, oči zavřené a sípavě dýchal.

Dakota s pomocí svých zdravých zubů urval kus fáče a dokončil obvaz. Joan se svalila vedle Jordána.

"Jak k tomu přišel, madam?" zeptal se.

"Nejsem žádná madam," zasyčela a s námahou se posadila. Ráda by vypadala důstojně. "Jsem doktorka Joan Posy. A když, tak slečna. Ale madam mi neříkejte. Ty zůstaly na Zemi."

"Dobře, dobře," uklidňoval ji Dakota, "ale když jste doktorka, jak to, že má ten chlap tak zprasenou ruku?"

"To, to je můj první obvaz v životě," hlesla a přivřela oči.

Podívali jsme se po sobě. Dakota udělal ksicht.

"Jsem doktorka extraterrestriální psychologie, pánové, ne doktorka medicíny."

Tiše jsem hvízdnul. Tak to jsme tady ještě neměli!

¹zastavit. Rozumíte? To nebyla zbabělost, jenomže některá fakta jsou důležitější, než život!"

"Ani mě nenapadlo, že byste, hm, byli zbabělci," řekl jsem a snažil se ji povzbudit úsměvem. Asi byl pěkně křečovitý, a tak zase dala hlavu do dlaní.

"Sestřelili nám vznášedlo, no!" vybuchnula najednou. "Asi čtyřicet mejlí odtud! Tady, pod hřebenem," mávnula rukou směrem, odkud přišli". Měli jsme jen lapistu, Jim z ní začal střílet, i když jsem křičela, aby to nedělal. Ten pes, co ho oddělal - odstřelil, ho ještě stačil zasáhnout.

¹ ?????????? niečo tu chýba

Nevím, proč nás nepostříleli taky. Nevím! Sedli, sedli si kolem nás v uctivé vzdálenosti a čuměli na nás, jak sbíráme své saky paky a jdeme pryč. Pak nás jako ovce hnali do hor."

Poslouchal jsem div ne s otevřenou pusou. V životě jsem neviděl Psí vojáky, aby někoho nezlikvidovali na místě. Řekl jsem jí to.

"Nevím," řekla nervózně. "Třeba proto, že jsem ženská. Třeba proto, že jsme pak byli bez zbraně..."

"Madam," zvýšil jsem hlas. Trhla sebou, a tak jsem se opravil: "Promiňte, slečno. Ale Psí vojáci či jiná taková chamrad' likvidovala i bezbranné osadníky. Včetně žen a dětí! Zajatce neberou. Jak to, že nevodpráskli i vás?"

"Copak já vím?" vykřikla už hystericky a rozplakala se. "Já nic nevím, jenom to, že se pak ta první smečka ztratila a my jsme došli do podhůří. Pak se objevili tihle, co jste postříleli. Ti po nás šli tvrdě a tlačili nás, nevím proč, do tohoto údolí. Stříleli kolem nás, když jsme chtěli uhnout z ty cesty. Děsivě vrčeli a profesorovi roztrhal jedem z nich nohavici! Už jsme nemohli. Jordán" - kývnula směrem k ležícímu profesorovi - "Jordán padnul a prohlásil: mně je to už všechno jedno, ať mě ty kurvy sežerou, nebo rozstřílejí. Považte, řekl - ty kurvy! V životě nebyl sprostý! Tak tam padnul a ti psi, nebo vlci, prostě ti psí hybridi nám stříleli nad hlavu, tahali nás za nohavice, vrčeli, byli stále agresivnější. Ale nezabili nás, no! A on, Jordán, tedy - profesor - povídá: Víš co, než chcípne, zahraj ještě na flétnu. Třeba to učin..." Zadrhla se a já zastříhal ušima.

"Tedy, no, prostě jsem mu zahrála a ty potvory zkrotly jak beránci. Jenže, jak jsem přestala, tak se na nás zase vrhly, rvaly nás za šaty, střílely do vzduchu..."

"Jak dlouho jste tam hrála?"

"Nevím," odpověděla zoufale, "od včerejšího večera. Nevím, jestli je poledne, nebo odpoledne, musela jsem prostě hrát na tu flétnu pořád dokola. A oni seděli a kroutili čumákama jako cvičený hadi. Jako by té hudbě rozuměli. Víte," řekla už docela potichu, klidným vyrovnaným hlasem, "mně se chvílema zdálo, že mi chtějí něco naznačit, něco říct!"

"A vy jste je postříleli jako na jatkách, chlapci. Co kdybych to teď udělala já s váma?" ozvalo se za mými zády a nějaká silná ruka si mě zvedla za krk. Jako králíka.

Jen jsem stačil zahlídnout, jak Dakota vytřeštěnýma očima a s otevřenou hubou čučí za mne a rukou tápe po pom-pomu. A ještě jsem zaslechl šílený jekot doktorky. Pak zřejmě omdlela.

Ruka si mě otočila obličejem k sobě a postavila zase na zem.

Taky jsem vytřeštil oči. Takhle si mě podala - Lízátko.

Vypadala celkem normálně, až na lesklý hrudní pancíř, ale oči měla zlý a místo tří prstů na levý ruce tři lafy ráže devět milimetrů. Než jsem stačil něco říct, vyštěkla:

"Nech ten pom-pom na pokoji, Dakoto. Nebo tady Dan-kovi ustřelím kebuli dřív, než řekneš švec! Poserové," dodala a odstrčila mne od sebe.

"Zi... Zito!" vykřikl jsem.

"Copak, Dá... Daníku," řekla posměšně. "A nečumte na mě jako na Pannu Marii. Kdyby to byl někdo jiný, postřílel by vás jako králíky. Tlacháte tady s nějakou babou, voči na ní můžete nechat a nepřítel máte za krkem. Takhle válku s hybridy nevyhrajete, dacani! Sing-sing na vás!" napodobila seržanta.

Odechl jsem si. Jak se pitvoří po Rogersovi, vypadá zase jako staré, milé Lízátko.

"Hele," vzpomínal se Dakota, který mezitím nechal pom-pom pom-pomem a vstal. "Hele, Lízátko, nechceš schovat ten kulomet?" ukázal bradou na její levou ruku. "My tě nevodprásknem, to dobře víš. Už jsme to mohli udělat nejmíň dvakrát!"

Pokřčila rameny a na ruce se jí udělaly normální prsty. Roztáhla dlaň proti nám, abychom to viděli.

"Ale bacha," usmála se nevinně, "v pravém oku mám megawattové laser. Mě nedoběhnete."

"Do háje, my tě nechceme doběhnout. Jenom nevíme, co tady to všechno má znamenat!" řekl jsem víc navztekane než odvážně.

"Kam vlastně patříš? K hybridům? Tak proč jsi nás už nezabila tenkrát v bunkru? Nebo i v tom posmrtném životě fandíš nám a chceš nám pomoci?"

"Miluju tě, Danny," řekla jaksi bez souvislosti. Ale znělo to opravdově. Stejně, jako mi to říkala při milování. Stejně, jako mi to říkala, když vylezla s provinilým úsměvem z jiný postele.

"Já, já..."

"Já vím," řekla náhle tiše. "Ty mě taky. I když jsem hybrid."

"Hm," přisvědčil jsem vtipně.

Potáhla si mě za přezku kombinézy.

"Polib mě. Polib mě, Danny."

Zavrtěl jsem hlavou: "Ne, to, to nejde. Jsi, jsi přeci hybrid. Nejsi už člověk!"

Vytrhnul jsem se jí. Stála volně se zavřenýma očima a pravou rukou si na prsou rozepínala pancíř.

"Ne, proboha ne, Lízátko! Neblbni! Už nejsi člověk. Tví hybridi tě za to zlikvidují. Já, já..."

"Posero," zašeptala a zase si mě jemným chvatem přitáhla.

Nikdy dřív neměla tolik síly. Jasně, že je hybrid! Mě neoblaťne. Viděl jsem, jak krystalizuje z písku! Panebože, jak z toho ven? Vždyť seržant nakonec chce, abych z ní dostal co možná nejvíc. Proto se upnul na flétnu... Do háje! Flétna!

"Mám flétnu, Lízátko."

"Já vím, Danny. Proč myslíš, že Psí vojáci ty tři civily nezlikvidovali? Protože měli flétnu! Ty ji potřebuješ. Já taky. Stejně jako tebe!"

"Tak na tohle se nemusím dívat," prohlásil Dakota, který dělal že neslyší, co si povídáme. Pak moje zuby cvakly o její a moje ruce ji automaticky objaly.

"Za chvíli tu bude seržant s četou. To nemůžete jít někam jinam?"

Tělo měla pružné jako dřív, poddajné a ústa vypadala jako z masa a krve. A v nich hořká příchuť touhy. Odtáhla se na chvíli a řekla směrem k Dakotovi: "Tak jim běž naproti, Dakoto. Nebo mě chceš taky?"

"Velký Manitou," zaúpěl s hereckým talentem indián. "Copak to může hybrid dělat s člověkem? S nepřítelem? Nebyla by to sodomie? Desátníku, vy jste se pomátl na rozumu. Vždyť je to napůl robot!"

Něco mi našeptávalo, abych toho nenechal. Něco mě nutilo, ať se poddám, protože tenhle hybrid byla Lízátko a Lízátko chce nejen mne. Chce něco mnohem důležitějšího, než si vlézt do postele s mužským. Jenže úvahy sem, úvahy tam, cítil jsem, že ta blondatá bestie kráčí správnou cestou.

Odpoutal jsem se od ní a znovu se zeptal: "A co flétna, Lízátko? Teď nechceš zahrát na flétnu?" Čekal jsem, jak bude reagovat.

Ale do toho začala zase povykovat Joan. Hystericky hýkala, jak nemohla popadnout dech, když se probrala z mdloby.

Dakota ji trochu proplesknul. Oklepala se a nevraživě vypálila:

"Co tu dělá ta osoba? Kdo to je? Ježíšmarjá, já, já už vím!"

Prohrábla si vlasy, přimhouřila oči a zavyla:

"Ano, to bude ono! Tohle TO nebo něco podobného, velelo těm psům při přepadu!" Pak nenávistně dodala: "Jasně, lidský hybridi můžou za to, že už nejsme na GP! A vy, desátníku... Fuj!"

Překvapeně jsme se na ni dívali. Dokonce i Jordán vypadal, že obživnul. Alespoň otevřel oči a potočil hlavu.

"Jaký »TO«?" zeptal jsem se a podíval se podezíravě na Lízátko. "Ona?"

Joan se neohrabaně postavila na nohy: "Desátníku, já tomu nerozumím. Tohle TO přeci není člověk! Ono TO jen tak vypadá. Já, já jsem přeci študovanej psycholog pro mimozemské civilizace, a tak to musím poznat! Je to hybrid!"

"To víme taky," řekl jsem a kývnul na Dakotu, aby dal pozor, kdyby ta bláznivá doktorka chtěla něco provést. Ale ona jen zalapala po dechu.

"Takže, takže vy jste... zrádci! Spiklenci!"

"Doktorko Posy, vy byste měla vědět, jak vznikají na téhle planetě hybridy, ne? Nejsem první hominidní hybrid, kerýho vidíte. Studii máte na discích v tom vašem tlumoku," ozvala se Lízátko.

Slečna Joan zkameněla. A já zapomněl zavřít pusu.

"Vy a profesor Jordán máte přece pověření k takovému výzkumu a máte navrhnout možnost komunikace s hybridy. Nebo se pletu?"

"Jak, jak to víte? Proboha!"

Vytřeštila oči a přikryla si ústa. Jordán se mezitím posadil a otevřel pusu překvapením taky. Byl jsem rád, že začal vnímat.

"Já," řekla Lízátko, "já vím ledacos. I to, že máte, tedy měla jste, flétnu. A že už tušíte, jakou roli může v určitém projektu hrát. Proto jsem vás všechny tři potřebovala tady."

Prstem si mne zase přitáhla jako pápeří, obratně vytáhla z mé bundy flétnu a hodila ji Joan.

"Zahrajete nám. Ale ne hned a ne tady. A dáte opakovací hodiny tady desátníkovi. Protože ON mi musí zahrát v pravý čas tu pravou melodii."

Dívali jsme se na Lízátko vyjeveně všichni.

"Myslím, že se blíží Rogers, Dakoto," řekla směrem k němu. "Nemusíš mu zatím všechno vyžvanit. Ale vyříd', že Danny i ta ženská se brzy v pořádku vrátí. Do bunkru. Ted' máme důležité jednání, vid', Danny?"

Na chvíli se ke mně přisála a mne zase zasáhla ta její touha a pocit, že to je opravdu Lízátko, Lízátko, které nedostalo tu střepinu do hlavy a pořád žije a chce mě milovat.

Pak se to seběhlo velmi rychle a moje paměť si zachovala jen útržky. Najednou Lízátko držela nejen mě, ale i tu doktorku a prudká rotace mi rozmazala vnímání. Dakota později vyprávěl, že najednou se místo nás udělal jakýsi vzduchový vír a my zmizeli.

Registrovat jsem začal až v nějaké místnosti, kde byly dvě židle, vyklápecí stůl a lůžko. A na podlaze nějaká teplá, huňatá tkanina místo koberce. Luxus proti tomu, v čem jsme bydleli na Point Two.

Lízátko se už svlékala. Její hybridní tělo bylo bez vady. Krásný ženský tělo se vším všudy, až se mi zdálo, že na tom, že je hybrid, vydělala. Protože omládla.

"Na co čekáš, Danny?" zeptala se a mě ovanul její horký dech. Jedním hmatem mi odepnula přílbu a druhým rozeprala vrchní vrstvu kombinézy.

"To se mám na to dívat?" zaječela náhle Joan.

"Ne," řekla Lízátko a odhodila moji přílbu na podlahu. "Budeš nám hrát. Na flétnu."

"Nikdy," zasyčela. "Já, já jsem psycholog a ne pokusnej králík, rozumíš, ty, ty hybride!"

"Dobrá, k ničemu tě nenutím," zachovala Lízátko klid a udělala tři kroky k ní. Opravdu - nádherné tělo, pomyslel jsem si. Kdy já ji vlastně takhle viděl? V kasárnách nebylo moc místa na přehlídku vnaď a v bojovějch podmínkách? Pocítil jsem opravdovou, silnou touhu po tom těle. Hybrid nehybrid. Joan mi byla putna.

"Lízátko," řekl jsem náhle vyprahlými ústy, "kašli na ni."

"Moment. Podívej, doktorko, tohle všechno je taky psychologický experiment. Mělo by tě to zajímat. Dvě civilizace v posteli. Co ty na to? Dobře. Nic. Tak bude flétna. Sedni tady na tu židli!" zvýšila Lízátko hlas.

"Proč? Já, já chci pryč!"

"Kde máš flétnu?"

"Eéé, přeci tady!"

"Sedni a hraj. Třeba něco od Mozarta, ne? Nebo potřebuješ Psí vojáky? Zavolám ti je!"

"Ne, ne, ne! Panebože, dělejte si co chcete. Budu vám k tomu hrát. Dobře. Ale tu židli si otočím."

"Nenamáhej se. Já ti to usnadním. Nebudeš nás vnímat. Nemám ráda čumily. Budeš hrát a nebudeš nás vnímat," začala pomalu předříkávat. "Sedni si. Budeš hrát a nebudeš nás vnímat."

"Nevěděl jsem, že jsi hypnotizér, Lízátko," ozval jsem se, když se Joan jako ve snu sesula na židli, vzala flétnu a začala hrát. "Nejsem taky v hypnóze?"

"Ne, ne, milý. Tebe potřebuju živého a žhavého. Pojd'!" Chytla mě za ruku a táhla k lůžku.

"Lízátko..."

Ještě jednou mi blesklo hlavou, jestli jsou tam hybridi stejný jako lidi, ale když mé prsty pluly po jejím těle, když se prohnula jako luk a vzlykla jako žena, která to dlouho neměla, přestal jsem přemýšlet a dělal jsem co chtěla. Pomalu. A pak stále rychleji a rychleji...

Joan pořád hrála.

Nevníkala naše vzdechy a výkřiky. Bylo mi jedno, že jsem právě prokázal, že hominidní hybridi mohou spát s lidmi. Nevím, co Lízátko. Ale určitě neplnila jen úkol. Snažila se líp, než kdy jindy. A nenechala mě moc odpočinout.

* * *

Seržant se na nás pátravě díval, když jsme se objevili z čista jasna v bunkru. Zase jsem měl okno a Zitinu metodu transportace jsem popsat nedokázal. Prostě se s vámi zatočil svět a byli jste jinde.

"Žádnou dovolenou jsem vám neudělil, desátníku!" vybuchnul pak.
"Kde jste se flákal tři dny? Co?"

"Plnil jsem bojový úkol, pane!"

"Tím pom-pomem, co máte v kalhotách?"

Joan, která se zatím tvářila vyjeveně, málem vyprskla.

"Jak to myslíte, pane?" snažil jsem se tvářit nechápavě.

"Víte dobře, jak to myslím, desátníku," řekl už smířlivěji.

"Dakota mi vylíčil vaše setkání s Lízátkem dosti věrně. Tedy, za pomoci pana Jordána. Jenom netuším, jakou roli jste v tom hrála vy, doktorko. Profesor měl o vás veliké obavy."

"Pak vám Jordán také asi řekl, že jsem byla unesena spolu s desátníkem. S tím, že mu dám hodiny na flétnu. Už hraje zase velmi slušně." Ani se nezačervenala.

"Hodiny mohl dostávat i tady, nemyslíte?"

"Seržante, tam šlo ovlivnit chod událostí jen jedním způsobem - zlikvidovat toho hybrida, kterému všichni říkáte Lízátko. Pokud vaši muži měli jiné rozkazy, stalo se to, co se stalo. Nevím, co se ve všech hodinách dělo tady s desátníkem Joachimem, nebyli jsme pořád v jedné místnosti. Ale já učila na flétnu i jednoho hybrida. Myslím, že se jmenoval Park Jigger. Alespoň v předešlém životě."

"O tom nic nevím," ujelo mi. "Jigger - nebyl to ten od 2. roty?"
Napadlo mě, jestli s ním taky něco měla.

"Nemusíte taky o všem vědět, desátníku," odsekla.

"Ale já ano," ušklíbnul se seržant. "Třeba musím vědět, jestli už taky nejste hybridi."

"Nerozumím vám, pane," znervózněl jsem. Joan šokovaně mlčela. Zaplaťbůh.

"Desátníku, aby bylo jasno, váš »výlet« s Lízátkem беру jako průzkum bojem. Ale - musím se přesvědčit, jestli, jestli jste pořád ještě člověk!"

"Pane, kdybych nebyl, už byste asi neexistoval. Lízátko má například megawattovej laser v pravém oku a z prstů levý ruky může mít tříhlavňovej mašinkvér. Já ne!"

"Jistota je jistota, desátníku. Oba půjdete pod scanner. Jeden tady je. Myslím, že to je celkem bezpečný." Stiskl tlačítko na ovládacím pultu:
"Číňan a Ementál - ke mně!"

"Vás si tu zatím nechám, paní doktorko. Půjdete jako druhá. Než Dannyho prosvítí, trochu si popovídáme. Jordán byl sdílný pouze pokud jde o vaši anabázi. Jinak mi toho o vašem výzkumném úkolu moc neprozradil. A vy jste prý ve skalách vykřikovala, že může zajímat naše nadřízené. Mě zajímá taky. Ostatně, mám tu depeši z Grand Point. Mám to z vás vyrazit. Moc tam toho o těch vašich výzkumech nevědí. Jen to,

že nějaký potentát na Zemi si myslí, že byste dokázali ukončit válku tady na Hirezdě smírem. Ano, vstupte!"

Poslední slova už patřila Číňanovi a obrovitému negrovi-původem z Francie. Jo, Tien-Lú a Patrick Molly byli dobrý kámoši. Ale teď mě vedli ke scanneru s kvérama v ruce. Srabi. Kdybych byl hybrid, bylo by jim to prd platný. Stačilo by mrknout.

Když mě vytáhli ze scanneru, byli zase všichni hrozně milí a poplácávali mě po zadech, jako že jsem zase kámoš. A Žízala Williamsová se přímo rozplakala štěstím. Netušil jsem, že mě má tak ráda. Musím se jí někdy odvděčit...

Seržanta jsme našli v bezvědomí. Neodpovídal na klepání, a tak jsme vrazili dovnitř. Ležel se zvrácenou hlavou v křesle a na spánku mu nabíhala pěkná modřina. Okamžitě jsem vyhlásil poplach.

Za pět minut bylo jasné, že Joan zmizela. I s materiály a Jimem Crowem. Zavolał jsem Žízalu, která u nás dělala doktora a za chvíli se Rogers probral.

Jeho první slova zněla: "Ta čubka byla hybrid!"

Po pořádným panáku burbonu už byl zase akceschopný. Potvrdil bojovou pohotovost a když vyslechnul informaci, že jsem v pohodě, vyhodil ostatní ze štabcimry.

"Sedni si," ukázal unaveně na židli. Pak chvíli mlčel a díval se na mě.

"Co se stalo, pane?" zeptal jsem se, když to nezvyklé mlčení trvalo dlouho.

"Hybridská finta. Tušili, že budu především podezřívát tebe.

A tak předělali ji. Nevím jak, ale předělali. Jsem blbec! Takovou chybu jsem v životě neudělal! A zdrhla i s Crowem, říkáš?"

"Jo, je to jednoduchý. Vezme ho za ruku, jako třeba Lízátko mě, pak něco sepne, udělá se vír a vy jste transportovanej, kam hybrid chce. Tak vodnesla i všechny dokumenty k výzkumům."

"Děvka."

"Flétu jsem měl naštěstí u sebe. Takže..."

"Takže co?"

"Můžu zahrát tu melodii, co mě naučili, a přivolám Lízátko. Třeba kápne božskou! Jsme tak domluvený, že když to zapískám, tak přijde."

"I s celým regimentem?"

Pokrčil jsem rameny.

Rogers si promnul zátylek a opatrně osahal spánek, zakrytý pěkným flastrem.

"Jsem ale blbec. Něco mi na ty holce nehrálo, víš? Snažil jsem se nejdříve po dobrým vytáhnout z ní nějaké informace. Jordán nám stačil prozradit jen to, že jisté zvukové vlny, frekvence, ovlivňují psychiku hybridů. Přišli na to při výzkumech na Point Five. Proto ta flétna,

rozumíš? Ale nevím, co ještě... Napadlo mě už něco podobného, když po tobě Lízátko pořád chtěla zahrát. Ted' mi to potvrdila ta příhoda s Jordánovým týmem. Tak jsem z ní chtěl něco vyrazit, ale chovala se provokativně drze. Žádala, ať ji dopravíme na GP nebo osobní rozmluvu ze zástupcem Konfederace a podobně."

"No," narovnal se v křesle a zase upil doušek burbonu, "tak jsem ji chytil pod krkem a udělal na ni bububu. Teda, trochu jsem ji přidusil, že..." řekl téměř omluvně a raději se díval kamsi za mne.

"A ona se mi lehce vytrhla. A to nedokážeš ani ty nebo Ementál, že jo? Tak... To už ve mně zapracoval reflex a sáhnul jsem po lapistě. Jenže byla rychlejší, jak vidíš. Probral jsem se, až když mě Žízala oplácávala." Zavrtěl nevěřícně hlavou.

"Seržante, mám - mám se spojit s Lízátkem?"

"Teď ne, desátníku. Stejně nevíš, co s námi hraje za hru! Nejdřív všechno od začátku probereme a pokusíme se něco vymyslet. A ještě vytáhnout z Jordána všechno, co ví. Zůstal z těch třech jedinej. Tak ho nech pořádně hlídat. Jasný?"

Vypadal unaveně, možná sklesle, jak jsem ho nikdy neviděl. Asi poznal, kam se mé myšlenky ubírají, a tak se usmál:

"No co, i velící poddůstojník má právo na slabou chvíli, desátníckej. Dej si se mnou panáka! Chceš burbon nebo skotskou?"

"Co takhle irskou, pane?"

"A takhle namíchat manhatan, to bys nechtěl, dacane? Pij, co je." A nalil mi burbon.

"Tak, a teď vykládej! Všechno. I to, jak to chodí s hybridkama."

Po vytáhl jsem obočí: "Prosím?"

"Je to důležitý, desátníku, všechno je důležitý. Pro naši budoucnost na tyhle podělaný planetě. Ale - podrobnosti můžeš vynechat. Ty postelový. Jinak to myslím vážně!"

Myslel. Vyptával se až moc. I na anatomii hybridů.

Docela jsme se cvrnkli. A samozřejmě, vymysleli jsme plán. Plán, jak zařídit, aby byl mír. Najednou z nás byli mírotvůrci. Rogers se už viděl generálem a mně, mně sliboval nejmíň plukovníka. Bylo mi to fuk. Viděl jsem se zase s Lízátkem v posteli. A tak jsem se odporoučel a šel za Žízalou.

* * *

»Velké usmíření« se odehrávalo na pláni pod Grand Point.

Seděl jsem na jakémsi pódiu pod pevností před mnoha mikrofony a hrál na flétnu tu zatracenou melodii, kterou jsem už málem nenáviděl. Pořád dokola. Na pláň, které se rozevíraly od úpatí vrchů GP, se stahovali hybridi. Ornitoptéry mírumilovně skládaly svá křídla jako

holubičky míru, Psím vojákům měkly čumáky a mizely laufy. Stovky různých tvorů, se kterými jsme půldruhého roku bojovali, zvířata, hominidi - zhybridizovaní naši padlí. Přicházeli po tisících. Ještě, že jich nebyly miliony. Nevím, kam by se vešli.

Měla to být jakási celoplanetární mše za mír. Tak si to alespoň představovaly Lízátko a Joan. A tak to také posvětil velitel konfедераčních vojsk na Hizerdě, J. W. Pickering. Rogers si už jistě v duchu leštil generálský hvězdy.

Dohoda zněla, že se zde, na pláních před Grand Point, sejdem všichni. Zbylí kolonisté i hybridi. Šlo o to, aby flétu slyšeli opravdu všichni. Aby někdo, kdo se zatoulal, znovu nezačal bojovat. Reproduktory byly rozestavěny na padesáti kilometrech čtverečních a vím já, kde ještě.

Teprve teď mi začalo být jasné, proč nemůžeme válku vyhrát. Čím méně bylo nás, tím více narůstaly řady hybridů. Nerovné počty... Těch pár stovek pozemšťanů, kteří se dostali do GP, nemohlo odolat statisícům hybridů. Ale proč už nás nezlikvidovali? Proč šli na variantu »flétna«? Lízátko, stejně jako já, jsme byli jen nástroj. Nástroj někoho, kdo stál v pozadí. Netušil jsem, kdo by to mohl být. Opravdu ne. Ale věřil jsem, že dělám dobrou věc. A tak jsem hrál.

Reproduktory přenášely moji tklivou melodii desítky kilometrů daleko, nad pláň. A hybridi přicházeli v útvarech. Napochodovali na určená místa a měnili se v beránky. I »Hroši«, podivné šestinohé obludy, vlastně živé tanky, které se dokázaly potáhnout kovovými pláty brnění a překvapit nás ráží 88, vypadaly najednou bezbranně.

Dolů před pódium napochodoval útvar hominidních hybridů. Díval jsem se na ty tváře. Byly lidské.

Provrtával mě nějaký pohled. Trhnul jsem sebou a přestal hrát. Poznal jsem Mašinu. A Langa z třetí čety. A Nowotnyho. Tu krásnou Číňanku Sol-wey-Chu, co jsem měl ještě na pulzátoru. Ahmeda. Díval se na mě i Gogo Finck. Panebože! Copak všichni vstali z mrtvých?

"Hraj!" drcnula do mě Lízátko, která mi stála za zády a pravým okem scanovala všechno kolem.

Rychle jsem se napil z násosky v kombinéze a flétna se zase rozechvěla známými tóny. Sklopil jsem hlavu a hrál. Po hodině mě vystřídal Park Jigger. Perfektně ho to Joan naučila... Ostatně on jí zase předvedl něco jiného tak dobře, že se rozhodla být hybridem.

Přišel seržant Rogers s teledrivem v ruce, rozhlédl se a věcným hlasem se zeptal Lízátka: "Už tu jsou všichni?"

"Za půl hodiny dorazí poslední útvary z Point Nine," řekla a usmála se na mne.

"Výborně, Lízátko. Pak tedy začneme."

Rogers až vzrušením polknul. Vůbec mi dnes připadal nějaký nervózní. Asi se bál, že by mohl přijít o hvězdu, kdyby něco nevyšlo.

"Lízátko, věřím ti, že to zvládneš," zahuhlal. Je vás tu hrozně moc..." A zase se ztratil.

Jasně, že se bál.

Vzal jsem Lízátko za ruku a díval se na davy hybridů. Stáli, jako by je někdo přikoval. Vojáci, někdejší osadníci s dětmi, zvířata. Hybridi... Ze všech jsou hybridi!

"Čekám s tebou dítě," řekla najednou.

"Cože?"

"Dítě! Proto vás potřebujeme, Danny. Hominidní hybridi se neumí sami rozmnožovat. Až bude mír vrátí se tahle planeta k přirozenému běhu věcí. Zvířata budou zase zvířata. Pocházejí z Hizerdy. Ale my i vy jsme tu cizí. Potřebujeme se. Vznikne nová, odolná kosmická rasa!"

Nechápavě jsem na ni civěl. Pak mi to došlo.

"Ty j si měla za úkol vyzkoušet, jestli je to možný!"

"Ale chtěla jsem jen s tebou, Danny."

"Jasně." Nasucho jsem polknul. Já, loutka ve složité hře jiných. Zkouška dopadla na výbornou. Fajn! Připadal jsem si zrazený. Ale - miloval jsem ji! Nakonec - kde bych jinak přišel k dítěti? Vojandy v poli musely při takovém »maléru« na interrupci.

Park hrál a hrál. Skoro tak pěkně, jako já. Hybridů bylo černo až k obzoru. Jako kdyby táhly kobyly.

Pak přišel Rogers a Lízátko kývnula. Nad našima hlavama zajiskřilo silové pole a vytvořilo jakousi obrazovku. Byl jsem na ní já a Lízátko. A ve velice choulostivé pozici... Panebože, o tom jsem neměl ani tušení!

Rogers se na mě zašklebil. "V zájmu míru všechno, co chlapče?"

Lízátko pokrčila omluvně rameny a vykročila k osamocenému mikrofonu na kraji pódia. Rozpřáhla ruce.

Nastalo naprosté ticho. Zněla jen flétna a naše vzdechy.

"Nadešel den Velkého usmíření, přátelé! Ano, den velkého usmíření na Hizerdě. Můžete se ptát: proč? Proč, když máme vítězství na dosah? Vytvoříme totiž novou civilizaci - spojením hizerdského hybrida a pozemšťanů! Hizerda si to přeje a vy to dobře víte!"

Odmlčela se a usmála se na mne. Pak ukázala za sebe na "obrazovku," na naše milování: "A toto je způsob usmíření! Ten nejlepší způsob." Psí vojáci za vylí a začali se oňuchávat. Ornitoptéry si třely zobáky o sebe. Hominidi se začali plácet po zádech. Mašina Malejová se na mě culila z první řady. Určitě se už těšila, jak se spolu usmíříme.

Někdo mi poklepal na rameno. Rogers. Kýval na mě prstem pravé ruky a ukazováčkem levé dělал psst!

Potichu jsem se sunul k němu, ke vchodu do bunkru. Nevěděl jsem proč, ale on měl režii. Lízátko pořád stála s rozpaženýma rukama a do neutichajících tónů flétny opakovala hesla o smíření.

Právě davům oznámila, že se mnou čeká dítě, když se otevřelo peklo. Koupila to jako jedna z prvních. Zlomila se v pase a granát z pom-pomu jí rozerval hrud'. Park Jigger zmizel i s flétnou a kusem pódia. Pak mě Rogersova silná ruka vtáhla do bunkru a přitiskla ke zdi.

"Tak, desátnicej. Dobře jsi jim zahrál na flétnu," odfrknul si. "Když nebudeš blbnout, zejtra jsi plukovník, jasný?"

Civěl jsem na něj a pořád nic nechápal. V pauze kanonády jsem uslyšel tóny flétny.

"Jak, jak to? Jak to, že pořád hraju?" vykoktal jsem.

"Nechápeš, dacane? Nahrávky. Hybridy to paralyzuje. Tohle vymyslel Jordán, když se Joan dala k hybridům. Pickering tomu dal strategii a já, já režii. Chápeš? Tvoje flétna jede ze záznamu a myje zatím pěkně..." Naznačil to zcela jasně pom-pomem.

Jeho slova pohltilo dunění dezintegrátorů a řev všech hlavní, co Grand Point měl. Přilepil jsem se na pancéřové sklo iluminátoru. Jasně! Nad planinou zakotvil křižník I. třídy Caruso a doslova ji přeorával. Z hybridů nemohl zůstat ani krystal. Ani buňka. Caruso uměl zničit celou planetu.

Tak proto potřebovali naši páni s Pickeringem v čele dva měsíce na přípravu Usmíření!

Svině. Ty svině! Začal jsem bušit do pancíře.

"Lízátkoóó," zařval jsem a po tvářích mi tekly slzy. "Lízátko!"

Pohlavek mě zase vrátil do reality. Rogers stál, měl ruce v bok a šklebil se.

"Desátníku, ty bastarde, jestli nepřestaneš volat tu kurvu, tak nejenže nedostaneš plukovníka, ale skončíš v Sing-Singu! Ale nejdřív ti zpřerážírň všechny kosti v těle! Rozumíš?"

Popotáhl jsem a pokýval hlavou. Rozuměl jsem až moc dobře.

Rogers si oddechl a spustil ruce. Na to jsem čekal. Jeho pom-pom teď stál opřený o zeď.

Nebyl na to připravený. Tvrdým kopancem jsem ho srazil k zemi a pak mu vrazil bodák pom-pomu do prsou. V očích mu zůstal jen udivený výraz. Neudělalo to na mě dojem.

Vysmrkal jsem se a nadhodil pom-pom v ruce. Nohy mě nesly do nitra pevnosti. Myslel jsem na Lízátko, jak se zlomila v pase. Na to, že jsem přišel o dítě. Na to, jak mě zneužili.

"Jdu s tebou," ozvalo se náhle vedle mne. V šeru se na mě šklebil Dakota a po těžká val těžký rotační pom-pom.

"Fuj, málem jsem tě rozpáral, Gregory!" odplivnul jsem si a povolil prst na spoušti.

"Jen se nerozbreč, desátnickej. Měl bys vědět, že nesnáším svinstvo. Žádný! A teď - nejdřív na vysílač!" zašeptal a ukázal do úzké chodby.

Za minutku jsme doběhli k vysílací kabině. Rozkopnul jsem dveře. Dva mladý kluci se s leknutím otočili k nám.

"Promiňte, kamarádi," řekl jsem, když jsem do tónů flétny stiskl spoušť. Melodie utichla. V chodbě se ozval dupot okovaných bot.

Dakota udělal jeden ze svých šklebů a zvedl palec: "Naviděnou na onom světě, Danny!"

"Blbost, Gregu," zvedl jsem hlavu. "Sejdeme se jako hybridi."

ilustroval Jan Štěpánek